

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Τό θυμάμαι... είπε η 'Ισαβέλλα. Μά δέν μετανοώ.
—Δέν μετανοείτε; Έκανε ή κ. Βιλάν, στής όποιος τό πρόσω-
πο ζωγραφίστηκε μιά όδυνηρή έκπληξις.

—'Η 'Ισαβέλλα κούνησε άργά τό κεφάλι της.
—Όχι. Τόν θέλησα δλόκληρο δικό μου και τόν έκανα... δικό μου άποκλειστικά, άκούτε; Τό Θεό του, τήν οίκογένειά του, τόν τόπο τής γεννήσεώς του, τά θυσίασε όλα επί μήνες δλοκληή-
ρους... Σάς έγκατέλειψε, σάς έλησούνησε, σάς σύντριψε τήν καρδιά... γιά μένα, γιά μένα! "Αν πεθάνει τώρα, δέν θά ξεχά-
σετε ποτέ ότι υ' άγάπησε περισσότερο από σάς, περισσότερο ά-
πό τό κάθε τί!...

'Η φωνή της έμενε σιγανή και γαλήνια.
Μά ή κ. Βιλάν ήξερε ποιά έπίμονη και φλογερή δύναμη κρυ-
βόταν κάτω άπ' αυτή τή γαλήνη.

Πράγματι, τά μάτια τής 'Ισαβέλλας με τό άπροσδόκητο χρώ-
μα, είχαν φωτιστή με μιά φλόγα θριαμβευτικής χαράς, πού έ-
κανε τή φτωγή μητέρα ν' άνασκιστήση.

—Νομίζετε ότι μάς ξεχάσε ποτέ έντέλως; ρώτησε ή κ. Βιλάν.
—Όχι, όχι, τό έξέρω, είμαι βέβαιη γι' αυτό... Δέν λημονάει κα-
νείς ποτέ ένα παρελθόν σαν τό δικό του. Μιά μέρα τό παρελθόν
αυτό ξαναγυρίζει με όλες του τρις άναμνήσεις και ξαναπαίρνει
τήν αποπλανημένη ψυχή. 'Ισαβέλλα, δέν θέλετε ά κατολάθετε.

'Η νέα γυναίκα τή δέεκοψε με μιά σύντομη κίνηση.
—Όχι, ποτέ, είπε. 'Ελάτρεσα τό Ροβέρτο. Αυτή ή άγάπη ή-
ταν ή χαρά μου κι' έγινε τό μαρτύριό μου από τότε πού άπομα-
κρύνθηκε από μένα. Μά μη μου ζητάτε τίποτε άλλο, Μισιά τή
θρησκεία του, τήν οίκογένειά του, τούς φίλους του, ότι άποτε-
λοσός τή ζωή του πριν με γνωρίσει, ότι ξαναγύρισε γιά νά μου
τόν πάρη έδω και λίγο καιρό, τή μορφή τής άναμνήσεως. Μισώ
ότι δέν είνε αυτός κι' έγώ.

—Δυστυχισμένο μου παιδί!
'Η κυρία Βιλάν κύταξε υ' ένα άπέραντο οίκο τή νέα γυναί-
κα, πού στεκόταν όρθια μπροστά της, με τό λυγρό τής άνάστη-
μα, πού έσκυβε λίγο καθώς μιλούσε και με τά φλογερά μάτια
της, πού τά πλημμύριζε μιά έντονη ζωή.
'Η 'Ισαβέλλα τής άπάντησε ψυχρά:
—Μή με λυπάστε... 'Απόκλιπα, ό τι ήθελα, γιά λίγο καιρό βέ-
βαια... μά τό άπέκτησα. 'Όλα
τά άλλα, δέν είνε τίποτε...

Λίγος ήλιος έμπαινε μέσα
στο δωμάτιο κι' έπερτε άπάνω
στο γραφείο, στο όποιο ο Ρο-
βέρτος δέν θά εργαζόταν ποτέ
πειά, ένώ συγχρόνως έκανε τό
χρυσάφι τών μαλλιών τής 'Ισα-
βέλλας νά πετάη άναλαμπές.

'Η κ. Βιλάν κύταζε πάλι τή
νέα γυναίκα επί ώρα και άνα-
στέναζε. Καταλάβαινε ότι ή
ψυχή της, μιά ψυχή έγγωιστική
και γεμάτη πάθος, θ' άπόμεινε
στή μετάνοια και στήν έλξη, τού
καλού.

XX

'Η μέρα τελείωνε, μά ή κά-
μαρη έμενε φωτεινή, γιατί ό ή-
λιος βασιλεύσε στήν άπέναντι ά-
κριθώς μεριά.
—'Ενα φώς χλωμό χάιδευε τά
τρίμα, τών όποιών ή κουρτι-
νες είχαν τραπηχτή, ένώ ο Ρο-
βέρτος μεταλάβαινε νιά τε-
λευταία φορά τών άχράντων μυ-
στηρίων. 'Η μητέρα του στεκό-
ταν σκυμμένη προς αυτόν και
άλειψε με άγιο μύρο τά φτωχά
μέλη του, πού είχαν γίνει από
"ή σάρκα της κι' από τό αίμα
της, τά μέλη αυτά πού ό θάνα-

τος θά τάπαιρνε σέ λίγο και πού ή άνάστασι τά περιμενε...

'Απέναντι στο Ροβέρτο, ή 'Ισαβέλλα στεκόταν όρθια. 'Ο ή-
διος ό έτοιμοθάνατος είχε θέλησει τήν παρουσία της εκεί. 'Ενώ
ό Ιερέας τόν μεταλάβαινε, τά μάτια του ήσαν κορφωμένα έπί-
νω της. Και τά φτωχά αυτά μάτια έλεγαν: "Γιά σένα γιά σένα
άμάρτησα". Μά τίποτε δέν σάλευε στή λευκή της όψη κι' ή μα-
κρής πυρρές βλεφαρίδες της δέν έπαλλαν καν κάτω άπ' τά μά-
τια της πού τά μισοσκεπάζαν.

—Όταν ή μετάληψη τελείωσε, ό Ροβέρτος τής έγνεψε νά πλη-
σίση.

'Η 'Ισαβέλλα ζύγωσε και τού έπιασε τό χέρι. 'Ο έτοιμοθάνα-
τος έκανε μιά κίνηση νά τό τραπήη, μά άμέσως συγκρατήθηκε.
Και τής έπτε με τή σφυριχτή φωνή της, πού προζενούσε πάνω σ'
όποιον τήν έσκουζε:

—Σε συγχωρώ!

—'Εκείνη τού άπάντησε γαλήνια:

—Δέν έχεις ά μου συγχώρεσις τίποτε... Σου έδωσα τήν εύτυ-
χιά!

—'Εν τήνυχιά! τραύλισε ό Ροβέρτος. "Ω! όχι... Δέν είνε αυ-
τό... δέν είν' αυτό ή εύτυχία... Είνε ή σκιά... ή σκιά τής εύτυ-
χίας...

—Στάθηκε...

'Η σιωπή άπλώθηκε μέσα στο δωμάτιο, όπου ή κ. Βιλάν, ό σύ-
ζυγός της, ό άδελφός και ή άδελφή τού Ροβέρτου, όί όποιοι εί-
χαν φτάσει πρό όλίγου, ό έφημέριος τής 'Αγίας Καικιλίας και
ό κόρης ντέ Φορζ στεκόνοταν όρθιοι, κυττάζοντας εκείνη, πού
έπρόκειτο νά τούς άφήση γιά τό ταξείδι τής αιωνιότητος.

—Σέ λίγο ό Ροβέρτος ψιθύρισε:

—Σκύψε. Θέλω νά σου πώ κάτι...

'Η 'Ισαβέλλα πλησίασε τό αυτί της στο στόμα του, πού άνοιγε
με δυσκολία.

Τότε ό Ροβέρτος πρόφερε μερικά λόγια, πού κανείς δέν τά ά-
κουσε. Τά μάτια του φωτισήκαν από μιά τελευταία λάμψη ζωής,
καθώς κύταζαν τήν 'Ισαβέλλα ικετευτικά.

'Εκείνη όμως γύρισε άλλοι τά δικά της, άνορθώθηκε και έπτε
με τόνο γαλήνιο:

—Μή μου τό ζητάς αυτό. 'Η θρησκεία σου δέν θά γίνη ποτέ δι-
κή μου. Τήν ένόμισα πάντοτε νά γλυστράη σαν μιά πικρά άνά-
μεσα στίς χαρές σου... Όύτε
και γιά τήν άγάπη σου, δέν θά
άσπασθώ τήν θρησκεία σου...
—'Από τά μάτια τού Ροβέρ-
του δυό δάκρυα κύλησαν πολ-
λύ βαρεία έπάνω στα χλωμά
μάγουλά του.
—Δυστυχισμένη Μπέλλα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

"Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗΣ,"

Αισθηματικό μυθιστόρημα
τής κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ, συζύγου
του πρώην Προέδρου τής Δη-
μοκρατίας και νυν Πρωθυ-
πουργού τής Γαλλίας, πού
θά γοητεύση και θά συναρ-
πάση τās άναγνώστριες μας
και τούς άναγνώστες μας.

Μιά έλαφρά καλύτερευσι
παρηγορήθηκε στο Ροβέρτο τή
νύχτα και τήν έπόμενη μέρα.
Κανένας δέν ξεγελάστηκε πα-
ρτόςο μεταζύ εκείνων, πού πε-
ριστοίχιζαν τόν έτοιμοθάνατο.

'Η κ. Βιλάν δέν τόν έγκατέλει-
πε, άπολαμβάνοντας με πόνο
αυτός τις τελευταίες ώρες, κα-
τά τις όποιες ό γιός της ήταν
δικός της, όπως άλλοτε.

'Η 'Ισαβέλλα άποτραβιάταν,
μά κι' αυτός δέν τή ζητούσε.
'Αντιθέτως, ήθελε πάντοτε τή
μητέρα του κοντά του.

—"Ω! Τί καλό πού είνε, άγα-
πημένη μου μαμά, νά σάς έχω
κοντά μου!... Ξέρετε νά μου δι-
νετε θάρρος, νά μου λέτε ό τι
πρέπει σέ ώρες σαν κι' αυτές...
σε ώρες, πού βλέπετε κανείς τά
πάντα τόσο διαφορετικά από άλ-
λοτε...

(Στό προσεχές τό τέλος)